

عنوان مقاله:

وا کاوی واقعه میقات بنی اسرائیل با تاکید بر مفهوم و مصداق آیه ۱۵۵ سوره اعراف

محل انتشار:

دوفصلنامه الهیات قرآنی، دوره 8، شماره 14 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

سیدحسین کریم پور - استادیار علوم قرآن و حدیث، دانشگاه آزاد اسلامی واحد لاهیجان، گروه معارف اسلامی، لاهیجان، ایران

محسن نورائی - دانشیار علوم قرآن و حدیث، دانشگاه مازندران، گروه علوم قرآن و حدیث، بابلسر، ایران

خلاصه مقاله:

جریان «میقات بنی اسرائیل» در قرآن، مبحثی پر دامنه میان مفسران اسلامی است. از مسائلمهم در این زمینه، بررسی مفهوم و مصداق فراز «ا تهلکنا بما فعل السفهاء» (اعراف/ ۱۵۵) است. بیش تر مفسران عبارت «ا تهلکنا» را به حضرت موسی (ع) نسبت داده، آن را به عذاب و عقابتفسیر کرد هاند؛ اما با توجه به موارد استعمال مشتقات «اهلاک» در قرآن و نیز با لحاظ سیاق و آیات همگون، به نظر مفهوم و مصداق دقیق تری می توان برای عبارت مورد بحث جست وجو کرد. جستار حاضر بر آن است، با روش توصیفی تحلیلی، ضمن نقد آرای مفسران، دلایل و شواهدتفسیر برگزیده را تبیین نماید. پژوهش پیشرو به این نتیجه می انجامد که «اهاک الاهی» در عرف قرآن به معنای «عذاب و مرگ بدفرجام» است و این معنا با وضعیت حضرت موسی (ع) در جریان میقات بنی اسرائیل هماهنگ نیست؛ بلکه تطبیق عبارت «ا تهلکنا» بر گفت وگویی برگزیدگانبنی اسرائیل با خداوند پس از صاعقه مرگ، با «حقیقت قرآنی اهلاک» سازگارتر می نماید. از پیامدهای کلامی این بحث می توان به تایید سخن گفتن خداوند با صاعقه زدگان بنی اسرائیلدر عالم برزخ و دنیا، امکان احتجاج با بنی اسرائیل در پی این مکالمه و نیز زدودن ابهام از مسائلیچون امکان رجوع به دنیا در صورت «اماته» نه اهلاک اشاره کرد.

کلمات کلیدی:

آیات میقات، بنی اسرائیل، قرآن، وا کاوی، اهلاک، حیات برزخی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1351963>

